

„Měsíčku na nebi hlubokééém!“ Cosi probudilo Divišku ze snu.

Kdo to tu huláká takhle v noci?! Je snad noc? Musí být noc, když spím. Ale venku je světlo. Možná je to jen sen, pomyslela si Diviška. A aby se přesvědčila, uvařila si čaj, osladila ho jako obvykle třemi kostkami cukru, usedla ke stolu a strčila ukazováček přímo do hrnku.

AU!

Nebyl to sen. Rychle vyběhla ven a chladí si prst ve sněhu.

„To je úleva!“

„Měsííčku na nebi hlubokééém!“

„Tučňáku!“

„Ruku líbám, madam.“

„Ne, ruku ne!“ vyhrkla Diviška a honem schovává popálený prst za záda.

„Vy jste mi ale v noci nějaká podrážděná.“

„Jak to v noci? Vždyť je světla jak v poledne.“

„Madam je zřejmě rozespalá. Právě nám začal polární den.“

„Tak je den, či noc?“ zeptala se pomateně Diviška.

„Inu, dalo by se říci, že obojí. Mé hodinky ukazují noc, měla byste spát, ale jelikož slunce nad Antarktidou nyní půl roku nezapadne, je polární den. Až půjde slunce zářit na druhou půlku světa, tam nahoru, budeme mít zase polární noc. Tak se to táhne po staletí, už můj praotec a pramatka a prapramatka...“

„Jsem to ale popleta! Je to pořád dokola, a já ne a ne si to zapamatovat,“ hubovala si Diviška. „Nedáte si čaj, tučňáku?“

„Sklenka šampaňského by nebyla, perfavóre?“

„Mám jen čaj.“

„To je mi úroveň! Máte štěstí, jdu právě z operní premiéry a dostal jsem jednu lahvinku na cestu, tady je, madam, nabídněte mi.“

Diviška se pousmála a vzala láhev. „Nedáte si šampaňské, tučňáku?“

„Ale tak jestli nabízíte, madam, jednou sklenkou nepohrdnu,“ zanotoval hravě tučňák.

Diviška chce nalít šampaňské do hrnečku, ale když lahev obrátila dnem vzhůru, šampaňské ne a ne ven.

„To vždycky tak dlouho trvá, než šampaňské povolí?“ zeptala se nesměle.

„Sapristi, to je tristní! Je zmrzlé! Kam se poděla operní úroveň?! To by se za mého praděda nikdy nestalo!“

„Víte co, tučňáku, dám ho do teplé chaloupky, a až půjdete příště kolem, ochutnáme ho společně.“

Tučňák se chvíli vzpíral, ponechat takovou lahodu bez dozoru, ale nakonec souhlasil. Společnými silami šampaňské znovu zašpuntovali, a když Diviška na chvíli odešla, tučňákův zrak upoutal červený provázek.

„Co vám to tu visí? To je nějaká dekorace?“

„Nevím, v noci se tu objevil. Snažila jsem se přijít na to, kde se vzal, ale čím déle jsem přemýšlela, tím více jsem se do toho zamotala, až jsem málem zmrzla, jako to vaše šampaňské.“

„Zajímavý objekt. A jak jste ho zkoumala?“

„Chodila jsem kolem.“

„A zkoušela jste zatahat? Třeba je to zvonek. Nebo splachovadlo. Možná začne pršet.“

„Nebo padat trakaře!“ doplnila ho Diviška a podivila se.

„Zkuste to,“ pobídl ji tučňák.

A když někdo Divišku pobídne, jaképak rozmýšlení. Užž táhne za provázek, vtom se zarazí: „Počkat! Trakař by se mohl hodit, ale jestli mi spadne na chaloupku, tak budu nerada, ba dokonce moc smutná a budu bezdomovec!“

„A já přijdu o šampaňské!“ vylekal se tučňák. „Musíme předejít veškerým rizikům. Máte nápad, madam?“

Diviška se zamyslí a už ho má: „Musíme postavit velký deštník, nejlépe plechový, a pod něj schováme celou chaloupku.“

„To je zajímavý nápad, ovšem kde tady vezmeme plechový deštník?“

„Jsem to ale popleta, vždyť je všude kolem jen sníh a led. – Tak tu moji chaloupku milovanou zabalíme do sněhového iglú, tak tlustého, aby se do něj trakař jen zapíchl, a ke střeše se vůbec nedostal.“

„Bravissimo, dobrá práce!“

„Práce to teprve bude,“ povzdechla si Diviška. Na stavění iglú ve dvou nám bude i polární den krátký.”

„Moment, moment, co by to bylo za operního sólistu bez početného sboru!“ vzrušeně vykřikl tučňák a rozezněl své hrdlo.

DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI-DOOO

„Krásně vám to zní, mistře,“ vyhrkla uchváceně Diviška.

„Grácie. Nyní máme čtvrt hodiny,“ řekl mistr a vyndal z fraku cibulové hodinky.

„Jak to?“

„Akademická čtvrt hodinka, nikdy nepřijdou včas, však uvidíte, drahá.“

„Řekl jste drahá, mistře?“ Diviška vykulila oči jako dvě sněhové koule. „Takhle mi ještě nikdo nikdy neřekl,“ usmála se a pokračovala:

„A když jsem teď vaše drahá, to znamená, že už si nemusíme vykat, že? Jmenuji se Diviška a ty?“

„Jmenuji se Jednička, ale vzhledem k svému císařskému postavení bych přeci jen zachoval vykání, drahá.“

„Když na tom trváte, pak ano, drahý mistře.“

„Nazýváme se čísla, aby ranní sčítání odsýpalo. Jsem Jednička, sólista všech árií!“ Tučňák se nadouvá, divže se hrudí nepíchne o zobák, ale to už se sem zdálky valí černobílá armáda a bouřlivým zpěvem ovládne prostor.

„Aaaa! Uuuu!“

„Už jsou tu. Vidíte, co jsem říkal, patnáct minut a tři vteřiny. Jsem jednička!“ pyšní se tučňák. „A to ještě netuší, jakou léčku jsem na ně nachystal, sledujte, madam.“

„Siňóry, siňóra! Dnes budeme trénovat výšky. Výšky vysoké, výšky nejvyšší, výšky nebezpečně se tyčící!“

Jeden z basů znervózněl a hlubokým hlasem pronesl: „A kam až musím tím hlasem vylézt?“

„Abychom si lépe představili, jaké výšky to budou, postavíme si pomocný kopec, a to přímo zde.“

„Ale zde prosím, mistře, stojí chatrč.“

„Bravissimo, Osmičko! A právě tuto chatrč teď proměníte ve vysoký kopec, nebo chcete-li iglú. Celou ji zaházejte sněhem a nahoře, prosím, nešetřit! Zhluboka dýchat a hrabejte! Ukažte, co ve vás je! To budou výšky!“

Tučňáci se dali do práce, protože s čím Jednička přijde, toť bezpochyby cesta k opernímu růstu.

„Vidíš, Diviško,“ zašeptal mistr, „stačí to dobře podat, a jak se snaží.“

„Opravdu, jste jednička, Jedničko!“ odvětila nadšeně Diviška.

Tučňáci působili v hrabání dost neohrabaně. Sníh létal všude kolem, ale chaloupka se přesto pomalu měnila v iglú.

Diviška byla nadšená. Operní sbor na vrcholu už méně. Síly jim docházely a přibývala nechuť. A pak se to stalo. Jeden z barytonu omylem pleskl svým nemotorným křídlem hroudu sněhu na kolegu z basu. Ten mu to chtěl oplatit, ale zasáhl mezzosopranistku. Ta si to samo sebou nenechala líbit a máme tu hromadnou koulovačku. Sníh začal z vršku nápadně ubývat.

Diviška se polekala: „Stačí! Přestaňte!“

Jeden z tenorů se vysokým hlasem nervózně zeptal: „A kdy už budeme zpívat?!“

„Kdy? Kdy? Kdy?“ přidali se ostatní.

„Přátelé, musím s pravdou ven,“ utišovala sbor Diviška. „To iglú stavíte kvůli trakařům!“

Sopránka se upištěně rozchechtala: „Jakým trakařům?“

„Těm, co by mohly padat z nebe, až zatáhnu za tenhle provázek.“

„Ale nepropadejme panice, siňóry, siňóra,“ dodal Jednička, „možná začne jen pršet nebo zvonit.“

„Zvonit?“ ozval se tenor vyděšeně. „A kolikáté by to bylo zvonění? Doufám, že první, musím si skočit na malou.“

„Je to zkouška, ne představení, Čtyřicetdvojko!“ odpověděla podrážděná Čtyřicettrojka.

„Má to ještě jeden háček,“ přerušil hádku Jednička. „Až madam zatáhne, musíme se všichni schovat do té zasypané chatrče. Trakaře mohou padat všude kolem nás! Jste připraveni? Chci slyšet čistý šestihlas!“

A protože byli všichni zvědaví a také se začali těšit, že pojedou domů na trakaři, rozlehlou krajinou se rozezněl oslňující šestihlas. Všichni jsou ve střehu. Diviška drží provázek v ruce a cítí se, jako by svírala celý svět. Ještě než zatáhla, začala, jak bylo jejím zvykem, fantazírovat. Když je možné, aby existovala červená ovce, jak moc je možné, aby ty trakaře byly z čokolády nebo z pendreků nebo z cukrové vaty. A jak se zasnila, úplně ztratila hlavu.

„Tak co bude?!“ zahulákal netrpělivý alt.

Diviška sebou trhla, a než se stačila rozmyslet, jakou silou zatáhne, uklouzla na ledu, spadla a za provázek zatáhla celou svou vahou.

„Jejdamane! Zatáhla jsem! A hodně! Utíkejteéé!“

Kdo by to byl řekl, že se v téhle malé chaloupce uprostřed bohupusté prázdnoty sejde tak početná a noblesní společnost. Operní sbor i s mistrem. Nádhěra, zaradovala se Diviška. Jenomže v malé místnosti zavládl chaos. A tak mistr Jednička přebíral roli dirigenta a započal hromadné tučňáčí sčítání.

„Jednička!“

„Dvojka!“

„Trojka!“

„Ticho!“ zvolala Diviška tak suverénně, až se lekla, jak se jí to podařilo. „Slyšíte?“

„Co? Co? Co?...“ ozývalo se v nekonečném kánonu.

„Pšt! Slyšíte?“ zašeptala.

„Ale co?“

„No nic,“ odpověděla.

„Nic?“

A opravdu. Nic. Žádné trakaře, žádný déšť ani zvonění. Diviška se chvíli divila, ale v duchu přemýšlí, jaká je ještě šance, že spatří trakaře z cukrové vaty. A co když uvidí dlouhou klouzačku z polární záře? Pomalu otevírá dveře... Ale co to? Sněhová krajina spí v mrazivém tichu, jen před chaloupkou visí bůhvídkud a bůhvíproč o něco delší červený provázek.

